

KÜLÖNFÉLÉK.

Az osztrák kincstári erdészet ujjaszervezése. Az ausztriai kincstári erdők kezelésének egyszerűsítése ügyében előkészítő tárgyalások folynak az ottani földművelésügyi miniszteriumban. Nem a rendszer megváltoztatásáról van szó, hanem a belső ügykezelés egyszerűsítése és a mai kor igényeinek megfelelő kialakítása van tervbe véve. A középfokú hatóságoknál mutakozó nehézkességet akarják megszüntetni és az alsó fokokat (erdőgondnokságokat) nagyobb önállóságához juttatni, ami által az ügyvitel kereskedelmi vonatkozásaiban is könnyebbé válnék. Egyszerűsítésre szorul a számviteli rendszer is.

Vajjon nálunk mikor fognak ebben az irányban komoly lépések történni?

Az urali bagoly előfordulása hazánkban. Valamely madárfaj földrajzi elterjedésére, ritka vagy gyakori voltára vonatkozó tudásunkat nagy fokban befolyásolja az illető faj életmódja és tartózkodási helye. Így pl. az urali bagoly a kevésbé bolygatott, mert nehezen hozzáférhető elhagyatott őserdők lakója, amiért nem is csoda, ha eddigelé sokkal ritkábbnak tartották nálunk, mint amilyen volt a valóságban. A rengeteg kiterjedésű őserdőkben még rendszeres kutatás mellett is könnyen kikerülheti a figyelmet egy bár rendesen, de nem nagy számban fészkelő madárfaj.

Ilyen körülmények között méltó föltűnést keltett az, amikor 1906. őszén szokatlanul nagy számban érkeztek az urali bagolyok a budapesti preparáló intézetekbe, amelyek a különböző madármozgalmak legérzékenyebb jelezői. Első pillanatra úgy látszott, hogy ezek téli vendégek, amelyeket a nagy hideg vagy valami más ok szorított le hozzánk északi hazájukból. Hogy az egész mozgalomról minél tisztább és teljesebb képet nyerjünk, a Magyar Ornithologiai Központ különböző lapokban fölhívta rá a figyelmet s ezt a fölhívást szokott előzékenységével az „Erdészeti Lapok” is közölte. Minthogy ennek a révén is sok becses adathoz jutottunk, röviden vázolni óhajtom az országos fölvétel eredményét. A részletes jelentés az „Aquila” XIV. és XV. évfolyamaiban jelent meg.

A mozgalom méreteinek helyes megítélhetése céljából összeszedtem az egész anyagot, amit a magyar megfigyelők 1906-ig összegyűjtöttek. Az eredmény az volt, hogy 1837-től, amikor

Petényi J. S. első ízben figyelte meg nálunk ezt a fajt, 1906 június haváig közelítőleg 220 példányról emlékezik meg az irodalom. Evvel szemben 1906 júniusától 1907 júniusáig kb. 200 példányról kaptunk értesítést. *Tehát a közel 70 esztendőre terjedő időköz alatt alig néhány példánnyal figyeltek meg többet, mint az inváziót magában foglaló egy évi időtartam alatt!* A lelőhelyek tekintetében is ez az arány mutatkozott. Az összes eddigi lelőhelyek száma kb. 220 s ehhez a számhoz az invázió éve egymaga több mint 100-al járult hozzá.

Ezek a számszerű adatok páratlanul nagy mértékű invázió mellett szólnak s már csak azt a kérdést kell eldönteni, hogy honnan jött ez az aránylag rengeteg mennyiségű urali bagoly? Az invázió kezdetét véve alapul, nagyon valószínűnek látszott, hogy északibb vidékekről idekényszerült téli vendégek, mert abban az időben kezdett tömegesebben mutatkozni, amikor megérkeztek rendes téli vendégeink is, a gatyás ölyv, törpe sólyom, fenyőrigó stb. Az akkori időjárási térképek azonban azt mutatták, hogy ugyanakkor hazánkban is abnormisan hideg idő uralkodott s ez némi alapot nyújtott annak a másik föltevésnek, hogy a szigorú tél a nálunk fészkelő urali baglyokat szorította le rendes tartózkodási helyeikről a mélyebb fekvésű területekre.

Az utóbbi fölfogás érvényre juttatása céljából elsősorban azt a kérdést kellett eldönteni, hogy az urali bagolynak, amelyről eddig csak néhány biztos fészkelési esetet ismertünk, van-e akkora állománya Magyarországon, amelyből kitelik az ilyen nagyméretű invázió? A vizsgálat kiderítette, hogy igen. A régebbi megfigyelések, valamint az országos fölvétel révén kapott anyag alapján kb. 50 fészkelő helyet sikerült kimutatni. Tiszta sor, hogy ez a szám csak kis része a tényleges fészkelőhelyek számának, mert hiszen az urali bagoly már tartózkodási helyei következtében is a legkevésbé megfigyelt fajokhoz tartozik s ha ennek dacára is 50 fészkelőhelyet lehet kimutatni, akkor teljes joggal állítható, hogy az urali bagoly nálunk rendes és elég gyakori fészkelő madár. Ezzel bebizonyult, hogy az urali baglyok magyarországi állománya tényleg van olyan nagy, hogy abból az 1906/07. évi téli invázió kitelhetett.

Bizonyítás, de egyuttal ismertetés céljából is földrajzi terü-

letek szerint csoportosítva felsorolom az urali bagoly eddigelé ismeretes fészkelőhelyeit:

1. *Horvátország*: Carlopágó, Ogulin, Zágráb vidéke, Szljeme hegység, Ivanovopolje és Dolnji-Miholjac.

2. *Dunántul*: Lábod (Somogy m.).

3. *Nagyalföld*: Arad vidéke; gerlai erdő (Békéscsaba mellett); Leányvár (Zemplén m.).

4. *Keleti hegyvidék*: Ujmoldova, Károlyfalva, Padina-Matej (több ízben is), Orsova, Oraviczánya, Stájerlak, Pojana-Mörul (Krassó-Sz. m.); Retyezát hegység, Petrozsény, Nagypestény, Déva környéke (Hunyad m.); Vajdarécse, Törösvár (Fogarás m.); Barczarozsnyó, Tömösi és Ósánczi szoros (Brassó m.); Nagyborosnyó, Kovászna, Zabola, Kézdivásárhely (Háromszék m.); Acsucza (Arad m.); Gyulafehérvár, Nagyenyed vidéke (Alsófehér megye); Homoródoklánd (Udvarhely m.); Magyargyerőmonostor, Solyomtelke, Kajántó, Mikes (Kolozs m.); Gyergyócsomafalva, Borszék (Csik m.); Zsibó (Szilágy m.); Bilak (Besztercze vm.); Nagybánya (Szatmár m.).

5. *Északi hegyvidék*: Nagybocksó (Máramaros m.); Bakabánya (Hont m.); Tavana, Ugar (Zemplén m.); Nagyláz, Runa havas (Ung. m.); Tátraháza, (Szepes m.); Som (Sáros m. Csergő hegység).

Világosan látható ebből az összeállításból, hogy a legnyugatibb ponttól, Bakabányától kezdve végig az egész Kárpátokon mindenütt akadnak fészkelőhelyek, legsűrűbben a krassói hegyekben és Erdélyben. Semmi ok sincs tehát föltételezni azt, hogy a Kárpátok egyéb alkalmas vidékein nem fészkelne az urali bagoly.

Az 1906/07 telén tömegesen fellépett urali baglyok hazai származása mellett a döntő bizonyítékot azonban az a sajátságos körülmény szolgáltatja, hogy *az invázió nem terjedt ki az egész országra, hanem csak a fentemlitett fészkelőhelyek szomszédságában levő sík vagy alacsonyabban fekvő területekre.*

Igy pl. Dunántulon csak három megyében észlelték — Vas, Zala, Somogy — tehát a stiriai és horvát fészkelőterületekkel szomszédos vidékeken. A nagy alföldnek csak a keleti szélein mutatkoztak, valamint Ung és Zemplén megyék sík részein — tehát ismét a fészkelőterületekkel szomszédos sík vidékeken.

Egyáltalán nem mutatkoztak a Duna-Tisza közén J.-N.-K.-Szolnok, Heves és Borsod megyékben s Hajdu és Szabolcs megyékre is csak 1—1 példány jutott. Erdélyben főleg a szélesebb folyó völgyekben, továbbá a Mezőségen és Barcaságban jelentkeztek.

Világos dolog, hogy a téli vendégként hozzánk kényszerült urali baglyok *egyenletesen* özönlöttek volna szét az országon vagy annak valamely részén. Még elképzelni is bajos, hogy az ilyen téli vendégek éppen csak a hazai fészkelőhelyekkel szomszédos területeket foglalják el, a többiek pedig, amelyek a kitelelésre sokszor még alkalmasabbak volnának, kerüljék.

Ezt az eredményt annál nyugodtabban lehet fogadni, mert ennek a tömeges megjelenésnek igen egyszerű oka volt. Ugyanis 1906 őszén, de különösen 1907 első négy hónapjában abnormisan hideg volt Magyarországon az időjárás. A hőcsökkenés januárban elérte az eddigi legmélyebb határt, február hava példátlanul zord volt s az utóbbi 50—60 esztendő alatt nem volt még olyan hideg március, mint az 1907. évi. Ehhez hozzájárultak még az óriási hótömegek, amelyek a késői olvadás következtében nagyon sokáig borították az urali bagoly rendes tartózkodási helyeit. A példátlanul erős fagyok, valamint az óriási hótömegek első hatása az volt, hogy teljesen elfogyott a táplálék s így *szinte az egész állomány leszorult az alacsonyabb fekvésű területekre*. Így keletkezett az invázió.

Az urali bagoly 1906/07. évi téli inváziójának a megfejtésével tökéletesen tisztázódtak egyuttal annak magyarországi előfordulási viszonyai is. Ezt a magasan fekvő őserdeinkben rendszeren fészkelő madárfajt a nagyon havas és szigorú telek nyomán bekövetkező táplálékhiány az alacsonyabb, több táplálékot nyújtó területekre szorítja. Máskor is voltak kisebb méretű inváziók, a legutóbbi éppen 1907/08 telén. Az inváziók méretei természetesen arányosak a tél szigorúságával s így nem csodálkozhatunk az 1906/07 telén lefolyt invázió szokatlanul nagy méretén, ha meggondoljuk, hogy 50—60 esztendő óta ehhez hasonlítható szigorú tél még nem volt. Enyhébb teleken valószínűleg csak a fiatalabb példányok jönnek le a síkságokra, míg az edzettebb öregek nem szívesen hagyják el a biztos rejteket és védelmet nyújtó őserdőt.

A közeljövőben már alig várható az 1906/07. évihez hasonló nagy invázió. Az a 200 példány, amelyről hírt kaptunk, természetesen csak kis részét alkotja az elpusztultak számának. Az urali baglyok hazai állománya tehát az 1906/07. évi tél folyamán tetemesen megcsappant s idő kell hozzá, míg a természetes szaporodás után ismét helyreáll a korábbi állapot.

Az előadottak alapján megállapítható, hogy az urali bagolyra vonatkozó országos föl vétel sikerrel végződött. A siker természetesen elsősorban azoknak az érdeme, akik a magyar madártan e függő kérdésének megoldásához szükséges adatokat szolgáltatták; fogadják ezen a helyen is a Magyar Ornithológiai Központ köszönetét.

Schenk Jakab,

a M. O. K. adjunktusa.

A pikkelyes taplógomba biológiájából. A pikkelyes taplógomba (*Polyporus squamosus*) egyike a leginkább ismert farontógombáknak. Nagys kagylószerű, barna pikkelyektől borított termőtesteik egyenként vagy csoportosan, konzolszerűen jelennek meg ágakon vagy törzseken egyaránt, még pedig a legkülönbféle lombos fanemekeken. Eddig a következő fanemekeken és fajokon vált ismeretessé: *Acer Pseudoplatanus*, *A. platanoides*, *A. Negundo*, *A. dasycarpum*, *Pirus communis*, *P. aucuparia*, *P. vestita*, *Quercus*, *Ulmus*, *Corylus*, *Juglans regia*, *Tilia*, *Salix*, *Fraxinus*, *Betula* és *Aesculus*. Jellemző és említésre méltó a kalaptermőtestek gyors növekedése, ami különösen meleg időben válik szembeötlővé. A termőtestek egy évi és a spórák kiszóródása után azonnal elhálnak. Miként a házigomba, meg a *Polyporus dryadeus* termőtestein, itt is a kalap hymeniumának föllete nedvet választ ki.

A pikkelyes taplógomba rendszerint sebarazita gyanánt jelenik meg. Spórái alkalmasint letöredezett ágak vagy galyak sebfölületein csiráznak, ahonnet a miczélium közvetlenül hatol a fatestbe. Sértetlen fákat látszólag nem támad meg ez a gomba, valamint a kéreg is ellenállást látszik kifejteni a behatoló spóratömlőkkel szemben. A termőtestek mindenkor olyan sebeken vagy azok közelében mutatkoznak, amelyeken a fatestről a kéreg elpusztul. A galyakból a miczélium fokozatosan a törzsekbe nyomul, ezekben föl felé meg lefelé terjed, miközben a fatest belülről kifelé haladólag megrevesedik. Minden esztendőben a fatestnek újabb részei esnek

a gombának áldozatául; ennek következtében a fában a vízszolgáltatás mindinkább fogyatkozik, a galyak fokozatosan elhalnak, míg végre tönkremegy az egész fa. A szóbanforgó gomba holt faanyagon, így élettelen fatuskókon is évenként új termőtesteket létesíthet, amint ezt legalább a *Pirus vestita*-ra nézve A. H. Reg. Buller*) megállapította. Így tehát e gombára nézve éppen úgy, mint több más farontó gombára, nem lehet az élősködő meg a korhadéklakó biológiai viselkedés között éles határt vonni.

A pikkelyes taplógomba a fatestnek fehér-revesedését idézi elő. A miczéliuma apró, fehér, szabálytalan csikok képében mutatkozik, melyek kiváltképen hosszirányban, akár sugarasan, akár tangentiálisan futnak. Egyes fajok fatestében (*Acer platanoides*, *A. Pseudoplatanus*, *A. Negundo* és *Ulmus montana*) ez az eloszlása a fehér miczélium-kötegeknek három irányban azonos módon nyilvánul; miért is ez a viselkedés a *Polyporus squamosus*-ra jellegzetesnek tekintendő. A fatest ennek következtében szabálytalan koczkaalakokban omlik szét, miközben mindinkább könnyebb lesz és meglágyul. Az őszi faréteg, az edények és a bélsugarak legjobban ellenállók a revesséssel szemben. A fatest eme bomlasztó hatása folyamán a sejttartalom mindinkább feloldatik, a jelenlevő gyér keményítő pedig eltűnik. Az idősebb edények látszólag mézgaszerű tartalommal telvék.

A keményítő, a siker, meg a cellulóze eltűnéséből föltételezhető, hogy a miczélium amylolytikus, proteolytikus és cytolytikus enzimeket választ ki. A. H. Reg. Buller vizsgálatai szerint a fiatal és bõnedvű termőtestekben legalább 8-féle vagy 9-féle enzim fordul elő: laccase, tyrosinase, amylase, emulsin, protease, lipase, coagulase stb. Az *Acer Pseudoplatanus* fatestének szétbomlása azt látszik jelezni, hogy a miczélium cytase-t és talán hadromase-t is választ ki.

Tétényi.

I. Nemzetközi Vadászati kiállítás Bécsben 1910. A vadászok nagy világközsége kiállításra készülődik, amely „I. nemzetközi vadászati kiállítás Bécsben” cím alatt a Prater „Rotunde” épületében és az ezt környékező kerti területen fog létesülni.

A rendezőbizottság előmunkálatait befejezte már. A külföldi

*) Repr. Journ. of Econom. Biology. 1906. Vol. C. — Annals of Botany. 1906. Vol. XX. Nr. LXXVIII.

államok nagyobb része jelentkezett és az illető országokban alakult szűkebbkörű bizottságok törekvése arra irányul, hogy e nemzetközi versenyen vadászati kiállítási tárgyaik javarészával vehessenek részt.

A magyarországi biztos *Földi János* m. kir. főerdőtanácsos, a kiállítás főtitkárával teljesen megegyezett már és minden újabb jelentkezés, amely Magyarországból érkezik a kiállítás vezetőségéhez, mindinkább arra enged következtetni, hogy a kiállítás nagyobb mértékben lesz rendezendő, mint ahogy eredetileg tervezve volt.

A németországi bizottság, amelynek elnöke *Ratibor* herceg, előmunkálatának derekán van.

Franciaország biztosát *Daubré* földművelési alállamtitkárt e napokban várják Bécsbe, hogy alapvető diszpozícióit a kiállítás színhelyén eszközölhesse.

A Skandináv félsziget szintén a jelentkezők sorai között van.

Ami a kiállítás külső formáját illeti, egyelőre csak annyit jelenthetünk ki, hogy a rendezőbizottság sem időt, sem fáradságot nem fog kimélni, hogy a kiállítást minél stilszerűbbé, minél nagyszerűbbé alakítsa.

Az egyes államok pavillonjai egy műtó partján fognak fölépülni és a kiállítás fénypontját Ófelsége mürzstegi vadászkastélyának hasonmása fogja képezni.

A bejelentési határidő ez év márczius hava. Minden a jelentkezésre vonatkozó mintával és felvilágosítással a kiállítás főtitkári hivatala Wien III. kerület Lothringerstrasse 16, készségesen szolgál.

Vadászat bérbeadása körüli eljárás. Kérdést intéztek szerkesztőségünkhöz, hogy „községi vadászatok bérbeadására milyen szabályok és törvényszerűségek” állanak fenn, s hogy ugyanazon község határába eső, de a községi határ zömétől folyó által elválasztott mintegy 300 kat. holdas területrészt, mint önálló vadászterület adandó-e bérbe vagy sem. A feltett kérdésre a földművelésügyi minisztérium közgazdasági osztályából, amely jelenleg a vadászati ügyeket kezeli, a következő választ nyertük, amelyet közérdekű volta miatt alább közreadunk.

A kérdés első részét illetőleg mindenek előtt különbséget kell tennünk abban a tekintetben, hogy valamely község határához tartozó vadászterület, illetőleg a vadászterületet alkotó erdő vagy kopárság az 1898. évi XIX t.-cz. rendelkezései szerint kezel-

etik-e vagy sem. Amig ugyanis a most idézett törvény értelmében állami kezelés alatt álló ingatlanok tartozékát képező vadászati jog eme törvény végrehajtása iránt 15217/899. sz. alatt kiadott földművelésügyi kormányrendelet 62. §-ának 14-ik pontja értelmében csakis „nyilvános szó- és írásbeli árverés útján” adható bérbe, addig az ezen törvény által nem érintett vadászterületek az 1883. évi XX. t.-cz. 3. §-ának első bekezdése, valamint az 1871. évi XVIII. t.-cz. 110. §-a, illetve az 1886. évi XXII. t.-cz. 120. §-a értelmében árverés mellőzésével, tehát szabadkézből is bérbeadhatók.

Az 1898. évi XIX. t.-cz. hatálya alá tartozó vadászterületek értékesítése iránt megtartandó árverések körüli eljárást, a már idézett végrehajtási rendelet 63., 66., 68., 70—73., 75., 76. és 84. §§ részletesen meghatározzák, míg az ezen törvény és végrehajtási rendelet kötelékébe nem tartozó vadászterületeknek nyilvános árverés útján való értékesítésénél követendő eljárást egyrészt az időnkint kiadott belügyminiszteri rendeletek s úgy a belügyminiszter, mint a közigazgatási bíróság által kiadott elvi jelentőségű határozatok és döntések, másrészt pedig az illető törvényhatóságok által alkotott szabályrendeletek írják elő. Az elvi jelentőséggel bíró határozatok és döntések Egerváry Gyulának „Vadászati ügyekben hozott kormányrendeletek” című művében s ezenkívül nagyrészt az „Erdészeti Rendeletek Tára”-ban van felsorolva.

Ezek közül a feltett kérdés megvilágítása érdekében kiemelendőnek tartjuk a vadászati törvény végrehajtása tárgyában a m. kir. belügyminiszter által 1883. évi 38871. sz. alatt kiadott körrendeletet, melynek 1. pontja értelmében a törvényhatóságok felügyelnek arra, „hogyan az 1883. évi XX. t.-cz. 3-ik §-ában körülírt vadászterületek a törvény rendelkezéséhez képest kellő közhirrététel után nyilvános árverésen bérbeadassanak s a bérjövédelmek a törvényben megjelölt célra fordíttassanak”. Kiemeljük továbbá az 1889. évi 77826. szám alatt kiadott belügyminiszteri rendeletet, mely szerint községi vadászterületnek szabadkézből való bérbeadása nem kifogásolható akkor, ha ez ellen a községi lakosok közül senki felfolyamodással nem élt s így az e részbeni megállapodás az összes közvetlenül érdekelt akaratnyilvánulá-

sának tekinthető. Ha ugyanis a községi vadászterület a község részéről szabadkézből adatik bérbe, akkor a községi képviselő-testületnek eziránti határozata az 1886. évi XXII. t.-cz. 120. §-a értelmében előbb a törvényhatósági bizottság jóváhagyása elé terjesztendő s az alispán csak ennek megtörténte után hozhat a bérszerződés jóváhagyása kérdésében az 1883. évi XX. t.-cz. 3. §-ához képest határozatot.

Végül megemlítjük, hogy az 1889. évi 70794. sz. alatt kiadott belügyminiszteri rendelet értelmében a községi vadászterületek, amennyiben azok nincsenek egy folytonosságban és így természeti fekvésüknél fogva s vadászati szempontból különálló területeknek tekinthetők, mint ilyenek 2000 kat. holdnál kisebb részletekben is bérbeadhatók.

Egyebekben utalunk az említett művekre és rendeletgyűjteményekre.

A fegyvertartás kérdésének országos rendezése. Amint a „Vadászlap”-ban olvassuk, a belügyminiszter a fegyvertartás kérdését az egész országra kiterjedő hatálylyal rendezni kívánja. Ez annál kívánatosabb, mert az orvvadászat fékentartása másként alig várható s egyes megyék szabályrendeletei a bajon gyökeresen nem segítenek.

A tolókás magvetőgép árváltozása. A Fekete Lajos miniszteri tanácsosnál Selmeczbányán megrendelhető „tolókás magvető” ára 1909 márczius hó elsejétől kezdve Selmeczbányán helyben 38 korona. A 4 koronás áremelkedésnek oka az anyagok és a munkáért megdrágulása.

Sajtóhibák. Lapunk f. é. I. füzetében Muzsnay Géza főisk. tanár úr cikkébe az alábbi értelemzavaró sajtóhibák csusztaak be: 10. old. felülről 5. sorban „csemeteket” helyett „csemetekertek”, a 6. és 7. sorban „sem az ellenörködő tisztviselő” helyett „sem az erdőgondnok, sem az ellenörködő tisztviselő” olvasandó. 18. old. alulról a 4. sorban „csekély” helyett „sekély”, a 19. old. felülről 3. sorban „amihelyt” helyett „amilyet” a helyes szöveg.

Faragó Béla cs. és kir. udvari szállító, erdészeti magkereskedése és csemetekertje a közelmúltban küldte szét gazdag tartalmu tavaszi árjegyzékét, amelyet kívánatra ingyen és bérmentve bármely érdeklődőnek megküld.

Stainer Gyula cs. és kir. udv. szállító magpergető gyáros Kőrmenden a napokban küldte szét dustartalmu árjegyzékét; ha esetleg egyik vagy másik elkallódott volna, szíveskedjék levelezőlapon annak megküldését kérni.

Méhészeti czikkek. Minden méhész bizonyára szívesen fog tudomást venni arról, hogy a budapesti Geittner és Rausch czég (Andrássy-út 8/E sz.) üzletkörét *méhészeti* czikkekre is kiterjesztette s külön szakosztályban állandóan raktáron tartja. Legujabban megjelent árjegyzékkel a czég készséggel szolgál.

VÁLTOZÁSOK ÉS KITÜNTETÉSEK AZ ERDÉSZETI SZOLGÁLAT KÖRÉBŐL.

(Kérjük az uradalmak t. vezetőségeit, hogy erdőtiszti létszámukban beálló változásokról bennünket levelező-lapon értesíteni sziveskedjenek.)

A m. kir. földmivelésügyi miniszter *Rejtő Adolf* m. kir. erdőmestert a besztérczebányai erdőigazgatóság központi szolgálatához, *Ercsényi István* m. kir. főerdészt pedig a bustyaházai erdőigazgatósághoz helyezte át s ott utóbbit a pénztár-ellenőri teendők végzésével, *Pisó Kornél* m. kir. erdőmestert pedig a pénztárosi teendők ellátásával bizta meg.

*

A m. kir. földmivelésügyi miniszter a tótsóvári erdőhivatalnál a pénztár-ellenőri teendők ellátásával *Preisznér Nándor* m. kir. főerdészt, a pénztárosi teendők végzésével pedig *Orosz Tamás* m. kir. erdészt bizta meg.

*

A m. kir. földmivelésügyi miniszter áthelyezte: *Vaitzik Emil* m. kir. főerdészt a besztérczebányai erdőigazgatóságtól a lipótújvári főerdőhivatalhoz (pénztári ellenőrnek), *Hayden Gyula* m. kir. erdészt a lugosi erdőigazgatóságtól az orsovai erdőhivatalhoz (pénztári ellenőrnek), *Velics Rezső* m. kir. erdészjelöltet a lugosi erdőigazgatóságtól a besztérczebányai erdőigazgatósághoz s egyszersmind a lipótújvári főerdőhivatalnál a pénztárosi teendők ellátásával *Plech József* m. kir. erdőmestert bizta meg.

*

A m. kir. földmivelésügyi miniszter a községi stb. erdők kezelésének szolgálati ágazatánál áthelyezte *Eördögh Bertalan* m. kir. erdészt Löcséről az alsókubinai m. kir. állami erdőhivatal területébe, Alsókubinba s egyidejűleg megbizta az ottani m. kir. járási erdőgondnokság vezetésével.

*

A m. kir. földmivelési miniszter *Tarcsányi Kálmán* erdőgyakornoknak állásáról történt lemondását elfogadta.

*

A m. kir. földmivelésügyi miniszter áthelyezte *Szilágyi Bertalan* m. kir. erdőmestert a kolozsvári erdőigazgatóságtól a zsarnóczai erdőhivatalhoz, *Orosz Antal* m. kir. erdőmestert a kolozsvári erdőigazgatóságtól a lipótújvári főerdő-